

Hold Me Please...Teddy man

ขออดฉันหน่อย...พ่อตัวร้าย

ฟองดาว ศรีธัมภ์

ข้อความจากใจ

กอดฉันหน่อย...พ่อตัวร้าย เกิดขึ้นมาได้ยังไงนะ อ้อ นึกได้แล้ว วันหนึ่งขณะนั่งทานอาหารอยู่ในร้าน พลันสายตาก็เหลือบไปเห็นชายหนุ่มคนหนึ่ง ผมยาวระบ่า จมูกโด่ง นัยน์ตาสวย นี้อธิบายยาวกำลังนั่งทานอาหารกับกลุ่มหญิงสาวสองสามคน เขาดูเป็นกันเองแต่ก็ดูเอาใจใส่เพื่อนดี และทันทีที่ได้ยินบทสนทนาของเขา....ก็รู้ทันทีว่าเขา....เป็นชาวสีม่วง นั่นแหละจึงเป็นที่มาของเรื่องนี้ และเพิ่มดีกรีความอยากเขียนมากขึ้นเมื่อได้ดูละครเกาหลีของลีมินโฮที่เล่นเป็นเกย์ ยิ่งชอบมากถึงมากที่สุด เรื่องนี้ก็เลยถูกหยิบขึ้นมาปิดฝุ่นลงมือบรรเลงอีกครั้ง เป็นกำลังใจให้กันด้วยนะคะ

ฟองดาว ศรีชมพู

5 พฤษภาคม 2553

น้ำตา.....

เสียงร้องไห้คร่ำครวญของหญิงสาวผู้ซึ่งนั่งอยู่กลางร้านอาหารท่ามกลางหนุ่มสาวที่พร้อมใจกันมาสังสรรค์ในเย็นวันศุกร์หลังเลิกงานเรียกความสนใจให้กับเหล่าบรรดาลูกค้าที่เดินเข้ามาในร้านได้เป็นอย่างดี ขณะที่สายตาทหลายคู่จับจ้องมาที่เธอ บริเวณหน้าร้านก็เรียกความสนใจจากบรรดาสาว ๆ ไปได้ไม่หยิ่งหย่อนกว่ากัน หนุ่มหล่อสูงสมาร์ท ผมยาวเรียบถูกรวบไว้หลวมๆ ที่ท้ายทอย จมูกโด่งเข้ากันดีกับริมฝีปากแดงได้รูปจนหญิงสาวหลายคนอิจฉา ผิวขาวอมชมพูของเขาทำให้บรรดาหญิงสาวต้องก้มมองผิวของตัวเอง ความหล่อรากับเทพบุตรที่หลุดออกมาจากเทพนิยายทำให้เขาโดดเด่นที่สุด เขามุ่งหน้าเดินตรงเข้ามาในร้าน สายตาทหลายคู่มองตามไม่ว่างตา พลังคิดในใจว่าใครจะเป็นหญิงสาวผู้โชคดีที่เขากำลังมาหา

“จงโตะไว้หรือเปล่าคะ” สาวเสิร์ฟรีบเข้าไปต้อนรับพร้อมส่งยิ้มและนัยน์ตาทหวานฉ่ำจ้องชายหนุ่มตรงหน้า

“เพื่อนผมรออยู่ด้านในครับ” เสียงนุ่มนวลที่หลุดออกมาจากริมฝีปาก ได้รูปทำเอาหญิงสาวถึงกับเคลิ้มจนกระทั่งเขาเดินผ่านไป

ภักทวิทย์ หรือ วิทย์เดินตรงเข้าร้านมุ่งหน้าไปยังที่มาของเสียงทำให้ ลายหน้าด้วยความระอาเมื่อเห็นเพื่อนสาวนั่งพับหน้าร้องไห้อยู่บนโต๊ะ ชาย นุ่มกระแทกตัวหลุดนั่งข้างๆ

ทันทีที่เบาะนั่งข้างตัวยุบลง เข็มดาวก็หันมาหาชายหนุ่มโผกอดคอ ปล่อยโซ่ร้องไห้เสียงดังยิ่งกว่าเดิม

“ฮือ ฮือ ฮือ หมีพู่ มาแล้วเธอ”

หมีพู่ของหญิงสาวหรือภักทวิทย์พยายามดันตัวออกห่างก่อนส่ง เสียงแหลมเล็ก “ตั้งแต่คบกันมา นี่มันครั้งที่สิบห้าแล้วนะที่ร้องไห้เสียใจ เพราะถูกทิ้งนะ”

เข็มดาวเงยหน้ามองเพื่อนชาย น้ำตายังกลบอยู่เต็มดวงตากลม

“ฉันไม่ได้ถูกทิ้งเสียหน่อย ยัยหมีพู่”

“ไม่ว่าจะทิ้งเขาหรือเขาทิ้ง สรูปก็คือออกหัก”

“ทำไมแกต้องซ้ำเติมฉันด้วยละ ฮือ ฮือ ฮือ” เข็มดาวพับหน้าร้องไห้ อีกครั้ง

ภักทวิทย์ถอนใจ “แล้วคราวนี้มันเรื่องอะไรอีกละ เท้าไม่สะอาด แคะ ขี้ฟันตอนกินข้าว หรือว่าน้ำลายกระเด็นออกมาตอนที่พูด มันเรื่องอะไรอีก คราวนี้” เพื่อนชายคนสนิทมองเพื่อนสาวด้วยอาการหมั่นไส้

“หี หี ฮือ” เข็มดาวร้องไห้เสียงดังกว่าเดิมตอบเสียงสั่นเครือ
“ไม่ใช่ที่แกพูดออกมาทั้งนั้นแหละ คราวนี้ คราวนี้ ฮือ ฮือ ฮือ”
“โอ๊ย แล้วคราวนี้มันอะไรอีกล่ะ” ภัทรวีทย์ซึกจะรำคาญแม่เพื่อน
สาวจอมซี้แยะ

เข็มดาวเงยหน้ามอง จับไหล่เพื่อนชายขยับเข้าไปใกล้จนปลายจมูก
แทบชนกับปลายจมูกของอีกฝ่าย ภัทรวีทย์ต้องขยับหนี สายตาชำเลื่องมอง
โต๊ะข้างๆซึ่งต่างก็รีบหลบวูบทันที

ภัทรวีทย์หน้าเหวอเมื่อจู่ๆ เพื่อนสาวซี้แยะก็เสแะยิ้ม “คราวนี้เขา เขา
ขอฉันแต่งงาน”

ภัทรวีทย์หนึ่งไปก่อนปรับตัวแทบไม่ทันเมื่อเจ้าเพื่อนตัวดีร้องไห้ฟูม
ฟายขึ้นมาอีก

“ฮือ ฮือ ฮือ ฉันจะทำยังไงดี ทำไมชีวิตฉันต้องเจอแบบนี้ด้วย ทำไม
ทำไม” เข็มดาวเขย่าบ่าเพื่อนจนภัทรวีทย์หัวสั่นหัวโคลน

ชายหนุ่มเม้มริมฝีปากแน่น ชมอารมณ์หงุดหงิดก่อนระเบิดออกมา
เมื่อเพื่อนสาวทำท่าจะไม่ยอมหยุดง่ายๆ “หยุดร้องไห้คร่ำครวญ แล้วก็
อธิบายให้ฟังหน่อยสิว่าทำไมไม่มีผู้ชายมาขอแต่งงานทั้งที่ถึงต้องเดินทางจาก
เชียงใหม่มาหาฉันแล้วก็นั่งร้องไห้เป็นวัฏเป็นเวรแบบนี้”

เข้มีดาวเยงหน้ามอง จมูกบวม ตาแดง ตอบน้ำเสียงอู้้อี้ ภัทรวีทย์
ขยับเข้าไปฟังใกล้ๆ

“คนที่ขอฉันแต่งงาน เขาเป็นเกย์”

“เกย์” ภัทรวีทย์กระซิบเสียงเบา

“อือม” เข้มีดาวพยักหน้าหงิกหงักเบะปากทำท่าจะร้องไห้อีกจนภัท
รวีทย์ต้องรีบเอามือปิดปากป้องกันไม่ให้เสียงหลุดรอดออกมา

“จู้ จู้ หยุตร้องไห้ก่อนได้ไหม”

เข้มีดาวจ้องมองตาแป๋ว ภัทรวีทย์พยักหน้าพอใจ “อือม” ให้มันว่า
ง่ายๆแบบนี้ซิ แล้วจะเอาอย่างไร จะแต่งงานกับเขาหรือเปล่า”

“แต่งงาน จะให้ฉันแต่งงานกับเกย์ได้ยังไงล่ะ แกจะบ้าหรือเปล่า แก
ก็รู้ไม่ใช่หรือว่าเกย์เขาคิดยังไง” เข้มีดาวจ้องมองเพื่อนตาขวาง

ภัทรวีทย์มองหน้าเพื่อนสาว นึกอยากเชกหัวเจ้าเพื่อนตัวแสบนัก
ทำท่าทางราวกับรู้จักเกย์ดีนักแหละ

“นี่แสดงว่าไม่รักเขาจริงใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นก็ไม่เห็นต้องมานั่งร้องไห้
คร่ำครวญแบบนี้เลย”

“จะไม่ให้ร้องไห้คร่ำครวญได้ยังไงล่ะ กว่าจะหาผู้ชายดีๆแบบนี้ได้
ไม่ได้เดินตามหาตามท้องตลาดนะ ฮือ ฮือ ฮือ” ทันทีที่พูดจบเข้มีดาวก็
ร้องไห้ขึ้นมาอีก

“อ๊อ้ย ฉันจะบ้า” ภัทรวิทย์บ่นพลาบงเหลือบมองเพื่อนสาวที่ฟูบหน้าลง
ไปบนโต๊ะอีกครั้ง

ภัทรวิทย์ไม่สนใจเรียกพนักงานมาสั่งอาหาร ก่อนนั่งกินหน้าตาเฉย
เซ็มดาวเงยหน้ามองเมื่อได้กลิ่นหอมของสปาเก็ตตี้แซลมอนรมควัน

หญิงสาวใช้หลังมือป้ายเช็ดหน้าตา แลบลิ้นเลียริมฝีปาก “ทำไมสั่งมา
เยอะจัง” เธอถามเมื่อเห็นสปาเก็ตตี้จานโตและซีโครงหมูอบซอสกับซุ
ข้าวโพดที่เพื่อนกำลังตักกินอย่างอร่อย

“ก็อยากกิน” เขาตอบก่อนเอื้อมมือเลื่อนจานสปาเก็ตตี้มาใกล้ๆ

“อะ ทำไมแกไม่กินของโปรดแกก่อนล่ะ”

ภัทรวิทย์เหลือบตามองตอบเสียงเรียบ “ก็วันนี้ฉันอยากกินสปา
เก็ตตี้ก่อน มีอะไรหรือเปล่า”

“โอ้โห ถ้ากินหมดนี้หน้าหนักจะต้องขึ้นแน่เลย” เซ็มดาวบอกขณะ
ลอบมองสีหน้าเพื่อน ภัทรวิทย์มีท่าทีลังเล เซ็มดาวลอบบอมยิ้มเพราะรู้ว่า
เพื่อนของเธอคนนี้เป็นกังวลเรื่องน้ำหนักมากที่สุด

ภัทรวิทย์กำลังจะพูด เซ็มดาวก็รีบพูดแทรกขึ้น “จะให้ฉันช่วยกินให้
ไหมล่ะ ฉันรู้หรือกาน่า” เธอบอกขณะเอื้อมมือหวังจะหยิบจานสปาเก็ตตี้ของ
โปรด

“อ๊อ้ย” เซ็มดาวร้องเสียงหลงเมื่อถูกซ้อนล้อมเคาะลงบนหลังมือ

“ใครบอกให้ช่วยกิน อยากร้องไห้ก็ร้องไปซิ จะกินทำไม”

เข็มดาวหันงอกร่อนโผเข้าไปซบหน้าคอคอเคลียบนไหล่กว้าง

“จะใจร้ายกับเพื่อนคนนี้จริงๆ นะหรือ ขอกินหน่อยนะ”

ภักทวิทย์ชำเลืองมองก่อนผลัดศีรษะคนตัวยุงออกห่าง

“อยากกินก็กินไปสิ มื้อนี้แกเป็นเจ้าของนี่นา”

“ห่า”เข็มดาวอ้าปากค้าง “ใครบอกว่าฉันจะเลี้ยง แกสั่งแกก็จ่ายเองสิ ฉันไม่ได้ร่ำรวยเหมือนแกนะ ถ้านั่นฉันไม่กินก็ได้” เธอบอกขณะผลักจานสปาเก็ตตี้ออกไปอย่างเสียดาย

ภักทวิทย์อมยิ้ม เขารู้ดีว่าเข็มดาวเป็นคนประหยัด ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะเธอมาจากครอบครัวฐานะปานกลาง รวมถึงปัจจุบันเธอก็เป็นเพียงผู้ช่วยหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟของโรงแรมเท่านั้น เพราะหลังจากที่เรียนจบด้านการโรงแรมในมหาวิทยาลัยแล้ว เธอก็เดินทางกลับไปทำงานที่จังหวัดเชียงใหม่ซึ่งเป็นบ้านเกิด ส่วนเขาเรียนจบทางการออกแบบเครื่องแต่งกายแล้ว ก็กลับมาดูแลห้องเสื้อต่อจากมารดา เขาและเธอเคยเรียนด้วยกันเมื่อสมัยชั้นประถมศึกษาที่จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเขาถูกมารดาส่งตัวให้ไปอยู่กับยายหลังจากบิดาเสียชีวิตลง หลังจากนั้นเขาก็ย้ายกลับมาเรียนที่กรุงเทพฯ และกลับมาพบกันอีกครั้งเมื่อเข้ามหาวิทยาลัย

“ถ้าแกหยุดร้องให้ ฉันจะให้กิน”

เข็มดาวซึ่งทำท่าจะร้องให้อีกครั้งหลังจากไม่ได้กินของโปรด เหยหน้ามองเพื่อนเวรตาเป็นประกาย

“จริงนะ”

“อ้อม” เขาพยักหน้าตอบ

หญิงสาวยิ้มกว้าง “แล้วแกไม่ได้ให้ฉันจ่ายนะ”

“อ้อม” ภัทรวิทย์พยักหน้าทำท่ารำคาญ

เข้มดาวแสร้งยิ้มก่อนคว้าจานสปาเก็ตตี้ ใช้ส้อมจิ้มสปาเก็ตตี้คำโต
เข้าปากอย่างเอร็ดอร่อย ภัทรวิทย์แอบอมยิ้มก่อนทำหน้าที่เรียบเมื่อเพื่อนสาว
เหลือบมอง

เข้มดาวใช้เวลาไม่นานก็จัดการกับอาหารตรงหน้าหมดเกลี้ยงภายใน
เวลาไม่ถึงสิบนาที เธอเงยหน้ามองส่งยิ้มแบบเล่นให้เพื่อน

“อ้อมแล้วใช่ไหม ฉันจะได้กลับบ้านสักที” ภัทรวิทย์มองค้อน

“จะกลับแล้วหรือ ถ้าฉันก็ไป” เธอบอกขณะโบกมือเรียกพนักงาน

ภัทรวิทย์ส่ายหน้าระอา กับพฤติกรรมลมเพลมพัดของเพื่อนก่อน
ชำระเงินค่าอาหาร

เข้มดาวลุกขึ้นยืนเมื่อเพื่อนชายขยับตัวลุกขึ้น ชายหนุ่มตาโตเมื่อ
เห็นกระเป๋ากับใหญ่ที่เพื่อนสาวลากออกมาจากใต้โต๊ะ

เข้มดาวหัวเราะเหะๆ ก่อนบอกในสิ่งที่ทำให้ภัทรวิทย์ถึงกับกุมขมับ
อีกครั้ง

“ฉันขอไปอยู่กับแกด้วยนะ ฉันลาออกจากงานที่โน่นแล้ว จะมาหา
งานทำที่นี่”

“อะไรนะ ลาออกจากงาน และจะย้ายมาอยู่กับฉันเนี่ยนะ โอ้ นี่มัน
เกิดมรสุมอะไรกับชีวิตฉันเนี่ย แกจะบ้าหรือเปล่า จะย้ายมาอยู่กับฉันสอง
คน” ภัทรวริทย์พูดขณะดึงมือเพื่อนสาวให้กลับมานั่งที่เดิม

“ทำไมจะย้ายมาอยู่กับแกไม่ได้ละ เราสองคนก็รู้ๆ กันอยู่ว่าอะไร
เป็นอะไร” เพื่อนสาวพูดขณะส่งสายตาเจ้าเล่ห์

“โอ้ห้าวเนาะๆ ของแกเนี่ยมันคิดแต่ว่าฉันเป็นอย่างไรอยู่เรื่อยเลยนะ”
ภัทรวริทย์พูดขณะใช้นิ้วชี้จิ้มลงบนหน้าผากหญิงสาวด้วยความหมั่นไส้

“ถ้าแกไม่ได้เป็นอย่างไรว่า แล้วทำไมแกไม่มีแฟนสักที ผู้หญิงแอบ
ชอบแกหลายคนแกก็ไม่สน แถมยังว่าพวกนั้นเสียสาดเสียเทเสีย มีผู้ชาย
แอบโทรมาหาที่บ่อย แล้วแบบนี้จะไม่ให้ฉันคิดได้ยังไง แต่ความจริงแกเป็น
อย่างนี้ก็ดีแล้วละ ฉันชอบ เพราะไม่มีทางที่แกจะมาสนใจความสาวของฉัน
เนาะๆ ฮะฮะฮะฮา” เข็มดาวกระซิบบอกก่อนหัวเราะในตอนท้ายอย่างมี
ความสุข

“ถ้าแกอยากคิดอย่างนั้นก็ตามใจแกเถอะ แต่สรุปว่าฉันไม่ให้แกไป
อยู่ร่วมห้องกับฉันเนาะๆ” ภัทรวริทย์บอกก่อนลุกขึ้นเดินตัวตรงออกจากบ้าน
โดยไม่สนใจเข็มดาวที่กำลังลากกระเป๋าวิ่งตามออกมา

ภัทรวริทย์เปิดประตูขึ้นไปนั่งในรถ ปิดประตูพร้อมกับสตาร์ทรถทันที
เข็มดาวเคาะกระจกรถร้องเรียกชายหนุ่มอยู่ด้านนอก

“หมีพูห์ ทำไมแกทำกับฉันอย่างนี้ละ เปิดประตูพาฉันไปอยู่ด้วยคนนะ หมีพูห์” หญิงสาวร้องเรียกขณะวิ่งตามรถยนต์ของภัทรวิทย์ไป

ชายหนุ่มขับรถจากไปโดยไม่สนใจเสียงเรียก เข็มดาวรีบวิ่งมาดักหน้ารถ ยืนจังก้ำขวางทางอยู่ข้างหน้า ภัทรวิทย์จ้องมองหญิงสาวที่ยืนตาบวม ท่าทางจะไม่ยอมไปง่ายๆ เสียงบีบแตรดังมาจากด้านหลัง ชายหนุ่มเหลียวมองก่อนปลดลอคกุญแจมือเรียก

เข็มดาวยิ้มหน้าบาน ลากกระเป๋าเปิดประตูรถก้าวขึ้นไปนั่ง หันมาส่งยิ้มอวดฟันขาวให้เพื่อนที่นั่งทำหน้าที่หน้าบอกบุญไม่รับ

“พาฉันไปอยู่ด้วยคน จะเป็นไรไปละ ก็ฉันไม่มีที่ไปนี่นา”

ภัทรวิทย์เหลือบมอง “แล้วทำไมไม่บอกกันก่อน จู่ๆ ก็จะมีดมือชกแบบนี้”

“อ้าว ถ้าบอกก่อน แกจะให้ฉันไปอยู่ด้วยหรือไง ฉันรู้ว่าแกไม่ชอบความวุ่นวาย ฉันสัญญาว่าจะทำตัวดี ไม่รบกวนเวลาแกเด็ดขาด”

ภัทรวิทย์เหลือบมองอย่างไม่เชื่อถือในคำพูดของเพื่อนสาว “ทำให้มันได้อย่างที่พูดเถอะ รู้ใช่ไหมเวลาที่อยู่บ้าน ฉันชอบอยู่อย่างสงบๆ”

“อือม ฉันสัญญา” เข็มดาวยกมือให้คำมั่นก่อนซับหน้าคลอกเลื้อยบนไหล่ชายหนุ่ม “ขอบคุณมากนะเพื่อน”

เข็มดาวให้ความสนิทสนมกับภัทรวิทย์ราวกับเขาเป็นเพื่อนสาว เพราะตั้งแต่เรียนด้วยกันในชั้นประถม ภัทรวิทย์ไม่เคยไปเล่นวิ่งไล่จับ หรือ

เล่นผาดโผนรวมกับเด็กผู้ชายคนอื่น เขาจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสะอาดและมักจะมาอยู่รวมกับกลุ่มเด็กผู้หญิงมากกว่า ในตอนนั้นเธอเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมภักทวิทย์จึงไม่ชอบเล่นกับเด็กผู้ชาย แต่ชอบที่จะมาเล่นกับพวกเธอมากกว่าจนในที่สุดเมื่อเข้ามหาวิทยาลัย เธอกลับมาพบเขาอีกครั้งหลังจากแยกกันไปเมื่อเรียนจบชั้นประถมศึกษา แม้จะไม่ได้เจอกันนานแต่ความสัมพันธ์ระหว่างเธอก็เรียกกลับมาได้อย่างรวดเร็ว ภักทวิทย์เป็นที่สนใจของสาวๆ เขาได้รับเลือกเป็นเดือนของคณะและเป็นลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัย ตั้งแต่รู้จักกัน ภักทวิทย์ยังคงความเป็นคนนิ่งๆ ขรึมๆ ตามแบบฉบับของเขา ซึ่งส่วนนี้เองที่ทำให้เขาเป็นคนมีเสน่ห์ แต่ท่าทีเงิบขรึมของเขาก็ก็น่าสงสัยร้ายกาจซ่อนอยู่ นั่นก็คือ เขาจะต่อว่าผู้หญิงทุกคนที่พยายามเข้ามาต่อแยะหรือวุ่นวายกับชีวิตของเขา จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อเธอและเขาอยู่มหาวิทยาลัยปีสอง เธอก็ได้รู้ความจริงบางอย่าง ขณะที่หญิงสาวคนหนึ่งที่มีความสวยขนาดเป็นดาวของมหาวิทยาลัยนำของขวัญวันเกิดมาให้เขา ซึ่งวันนั้นเธอก็นั่งอยู่กับเขาด้วย เธอนึกชื่นชมหญิงสาวผู้นั้น เพราะเธอเป็นคนที่ดีทนให้ภักทวิทย์ต่อว่าได้นานที่สุด เธอจำภาพในวันนั้นได้ดี ภักทวิทย์เงยหน้าขึ้นจากงานสบตาหญิงสาวนึ่งก่อนพูดเสียงเรียบ

“ฉันบอกเธอแล้วว่าไม่มีประโยชน์ที่จะทำแบบนี้ เธอก็รู้ว่าฉันไม่ชอบผู้หญิง”

“ถ้าอย่างนั้น เธอก็พูดออกมาซิว่าเธอชอบผู้ชาย ถ้าเธอกล้าพูดออกมา ฉันจะเลิกยุ่งกับเธอ” หญิงสาวทำทนาย

ทั้งสองต่างจ้องหน้ากัน ภัทรวិทย์เม้มปากแน่น สีหน้าของเขาไม่ได้ออกบอกรู้สึกอย่างไร แต่แววตาของเขาเหมือนมีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ ภัทรวิทย์หันกลับมาทำงานตรงหน้าต่อ

“พูดออกมาซิ เธอกล้าพูดออกมาหรือเปล่า” หญิงสาวทำทนายเสียงสั้นเครือ

ภัทรวิทย์เงยหน้ามองหญิงสาวอีกครั้งก่อนพูดในสิ่งที่ทำให้เธอและผู้หญิงคนนั้นตกใจ “ใช่ ฉันชอบผู้ชาย รู้แบบนี้แล้วก็เลิกต่อแยฉันได้แล้ว”

หญิงสาวเม้มปาก น้ำตาร่วง “ได้ ถ้าเธอยอมรับกับฉันจริงๆ แบบนี้ฉันก็จะไม่มายุ่งวุ่นวายกับเธออีก และก็จะไม่มีผู้หญิงคนไหนมายุ่งกับเธอได้อีก เพราะฉันจะบอกในสิ่งที่เธอพูดกับฉันในวันนี้ให้พวกเขาได้รับรู้” ทันทีที่พูดจบ หญิงสาวก็หันหลังเดินจากไปทันที

หลังจากนั้นไม่นาน ชาวก็แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว ผู้หญิงหลายคนเลิกยุ่งกับเขา แต่ก็มีหลายคนที่ยังไม่แน่ใจว่าเขาจะชอบผู้ชายจริงๆ แต่ในช่วงนั้น ชีวิตของภัทรวิทย์ก็วุ่นวายไปหมด ทั้งหญิงสาวและชายหนุ่มต่างก็แวะเข้ามาหาเขาเพื่อพิสูจน์ในสิ่งที่ได้ยินมา แต่ก็ไม่เคยมีใครได้เป็นคู่ควมกับเขาตลอดระยะเวลาที่เรียนจนกระทั่งเรียนจบ เขาก็ยังคงความเป็นโสดไม่เคยคบใครแม้สักคนเดียว นอกจากเธอคนเดียวที่เข้าถึงตัวเขาได้มากที่สุด

ภัทรวិทย์พาเธอมาyingคอนโดหุริรมแม่เจ้าพระยา เข้มดาวตื่นเต้น
ในความหุริราของสถานที่

“จะเดินให้มันดีๆ กับเขาเป็นบ้างใหม่ ทำไม่ต้องหันซ้ายหันขวาอย่าง
กับบ้านนอกเข้ากรุง” ภัทรวิทย์หันไปตำหนิเพื่ออนสาวขณะเดินตัวตรงผ่าน
ประตูทางเข้า

“ก็มันตื่นเต้นนี่นา ปกติไม่เคยเห็นคอนโดหุริๆ แบบนี้ ทำทางห้อง
แจะใหญ่่นาดู ไซ้ปะ” หญิงสาวกระเซะเข้าไปถาม

ภัทรวิทย์ก้มมองหญิงสาวซึ่งสูงเพียงแค่ปลายคางเขาเท่านั้น

“ถึงมันจะใหญ่ ฉันก็ไม่ให้แกอยู่นานแน่ๆ” ภัทรวิทย์บอกก่อนเอามือ
ล้วงกระเป๋าเดินเข้าไปในลิฟท์

เข้มดาวแบ้หน้าก่อนลากกระเป๋าเดินตามเข้าไป ภัทรวิทย์เหลือบมอง
“เลิกเสียใจแล้วหรือไง”

หญิงสาวเงยหน้ามอง เบะปากเตรียมตัวจะร้องให้ขึ้นมาอีกครั้ง

“หยุดเลยนะ ถ้าขึ้นร้องให้ตรงนี้ ฉันจะไม่ยอมให้ลากกระเป๋าใบนี้เข้า
ไปในห้องแน่”

ทันทีที่ได้ยินคำขู่ หญิงสาวก็เหมือนถูกปิดสวิทช์ หยุดร้องให้ขึ้นมา
ทันที ภัทรวิทย์ส่ายหน้าก่อนก้าวออกจากลิฟท์ทันทีที่ประตูลิฟท์เปิดออก
ชายหนุ่มหยุดชะงักจนเข้มดาวเดินชนแผ่นหลังภัทรวิทย์อย่างจัง

“สวัสดีครับ คุณวิทย์” ชายหนุ่มร่างสูงเอ่ยทักทายนางส่งยิ้มให้

“สวัสดีครับ” ภัทรวิทย์ตอบกลับ

เข็มดาวโผล่หน้ามองชายหนุ่มแปลกหน้า สมองสั่งการให้เธอก้าว
ออกมายืนด้านหน้า

‘นี่มันพีโย ฆราวาสนี่นา’ เข็มดาวยืนจ้องหน้าชายหนุ่มตาค้าง เพราะนี่
เป็นครั้งแรกของเธอที่ได้เห็นดาราไกลๆ แบบนี้

ฆราวาสเหลือบมองหญิงสาวส่งยิ้มให้ก่อนขอตัวเดินเข้าไปในลิฟท์

“นี่มันพีโยที่เล่นละครเรื่องหัวใจลิขิตรักอยู่ตอนนี้นี่นา ไซ้ใหม่” เข็ม
ดาวเกาะแขนถามภัทรวิทย์ด้วยความตื่นเต็น

“รู้แล้วจะมาถามฉันทำไม แล้วก็เลิกมาป่วนเบี่ยนกับฉันได้แล้ว ทำ
ตัวเป็นลิงไปได้” ภัทรวิทย์บ่นขณะใช้บัตรรูดเปิดประตู

หญิงสาวเม้มปากแน่น มองเบื่องหลังชายหนุ่มตาขวาง “ทำไมแก
ต้องอารมณ์เสียใส่ฉันตลอดเวลาด้วย ถ้าเรื่องที่ฉันมาอยู่กับแก มันทำให้
ลำบากใจมากนักละก็ ฉันไม่อยู่ด้วยก็ได้ ตลอดเวลาแกเป็นเพื่อนที่ฉันไวใจ
มากที่สุด แต่สิ่งที่แกทำกับฉันวันนี้ มันทำให้ฉันเสียใจ ฉันพยายามอดทน
เพราะคิดว่าอีกประเดี๋ยวแกก็หายไกรธ แต่ฉันก็คิดผิด เพราะตั้งแต่ออกจาก
ร้านจนมาถึงตอนนี้ แกคอยแต่จะว่าฉันอยู่ตลอดเวลา แกรังเกียจฉันมาก
ขนาดนั้นเลยหรือไง” เข็มดาวพูดขณะน้ำตาไหลออกมาด้วยความเสียใจ เธอ
ก้มลงหยิบกระเป๋า หันหลังทำท่าจะเดินออกจากห้อง

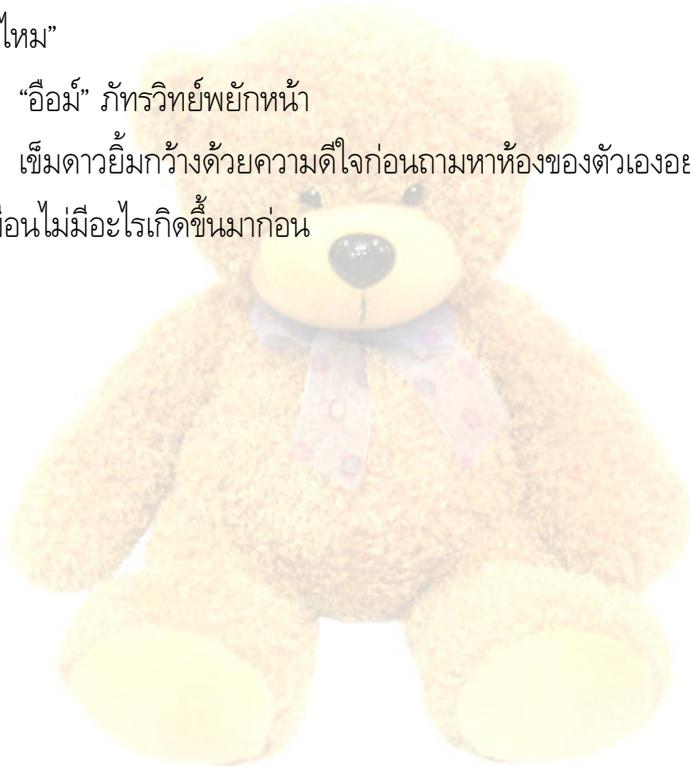
ภัทรวิทย์หลับตาก่อนหันกลับมาเรียกหญิงสาว

“ฉันขอโทษที่หงุดหงิดไปหน่อย มันอาจเป็นเพราะฉันยังตั้งตัวไม่ติด เลิกร้องไห้แล้วก็เอากระเป๋าไปเก็บในห้อง แล้วค่อยออกมาคุยกันว่า จะเอา ยังไงต่อไป”

เข็มดาวหันกลับมามองชายหนุ่ม “แกจะเลิกแสดงท่าทางรำคาญฉัน แล้วใช่ไหม”

“อืม” ภัทรวิทย์พยักหน้า

เข็มดาวยิ้มกว้างด้วยความดีใจก่อนถามหาห้องของตัวเองอย่างร่า เริงเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน

ความทรงจำ.....

ทันทีที่หายจากอาการตื่นเต้นกับห้องใหม่ หญิงสาวก็ออกมาจากห้องด้วยใบหน้าสดชื่น เธอเปิดประตูวิ่งออกไปนอกระเบียงก่อนหันมาถามภัทรวิทย์ด้วยความตื่นเต้น

“โอ้โฮ มีคนขี้เจี๊ตสกีเล่นในแม่น้ำด้วย” เธอบอกพลางชี้ไปยังเรือเจี๊ตสกีสองลำที่กำลังขับแข่งกันอยู่ในแม่น้ำเจ้าพระยา

“ทำไมต้องส่งเสียงดังตื่นเต้นอะไรขนาดนั้น” ภัทรวิทย์เงยหน้าถามขณะหยิบขวดน้ำออกมาจากตู้เย็น

เข้มีดาวหน้าคว้ามองเพื่อน

“อืมม์ ฉันทืมไป” เขาบอกขณะเทน้ำใส่แก้วยกดื่มก่อนพูดขึ้น “ปกติก็มีให้เห็นอยู่ทุกวันนั่นแหละ ไม่ต้องตื่นเต้นไปหรอก เดี่ยวอีกหน่อยก็เห็นจนเบื่อ พวกลูกคนมีเงินที่อยู่บนคอนโดนี่แหละ นัดลงไปแข่งกันเป็นประจำ”

“จริงหรือ ถ้าอย่างนั้นพวกเขาขี้เจี๊ตสกีขับกันทุกคนนะซี”

“ก็ส่วนใหญ่”

“แล้วแกมีหรือเปล่า” เข็มดาวถาม

“มี” ภัทรวิทย์ตอบ

“อ้าว ปกติแกไม่ชอบเล่นกีฬาที่ใช้ความเร็วไม่ใช่เหรอ ทำไมแกถึงมีกับเขาด้วยล่ะ”

“เห็นคนอื่นเขามีกัน ก็เลยซื้อมาเก็บไว้บ้าง” ภัทรวิทย์ตอบอย่างไม่สนใจในมูลค่าสินค้าน้ำหนักสำหรับที่จะซื้อมาเก็บไว้เฉยๆ

เข็มดาวย่นจมูก “เซอะ แม่คนรวย”

ภัทรวิทย์ไม่สนใจ เดินออกจากเคาน์เตอร์บาร์มาทรุดกายนั่งบนโซฟา

“ไหนแกลองบอกฉันหน่อยซิว่าแกจะจัดการกับเรื่องของตัวเองยังไง และทำไมถึงปุบปับลาออกจากงานแบบนี้”

เข็มดาวทรุดกายนั่งข้างๆ ก่อนเล่ารายละเอียดให้ฟัง “แกก็รู้ไม่ใช่เหรอว่าเขาคนนั้นเป็นลูกชายเจ้าของโรงแรม ฉันทนเห็นหน้าเขาไม่ได้หรอก ส่วนตัวเองก็คงอายุที่จะพบหน้าฉันเหมือนกัน ฉันก็เลยตัดสินใจลาออกจากงานทันทีที่รู้ว่าเขาเป็นอะไร”

“แกร้งเกียจเขาขนาดนั้นเลยเหรอ ไหนแกเคยบอกว่าแกไม่รังเกียจคนประเภทนี้ไง”

“ฉันไม่ได้รังเกียจ แต่ฉันไม่อยากจะเจอหน้าเขา พอเห็นหน้าเขามันทำให้ฉันคิดถึงแต่เรื่องในอดีต เขาคงรู้สึกขยะแขยงฉันมากเลย พอคิดแบบนี้มันก็ทำให้ฉันรู้สึกอับอายขึ้นมา ยิ่งไม่รู้ เขาคงเอาเรื่องของฉันไปพูดให้คนรักของเขาฟัง โอ๊ยพอพูดขึ้นมาแล้วก็รู้สึกเจ็บจี๊ดๆ ยิ่งไม่รู้” เข็มดาวพูดขณะกอดหน้าอกตัวเอง

“มันเรื่องอะไร ทำไมเขาต้องขยะแขยงแกด้วย” ภัทรวិทย์ถามด้วยความสงสัย

เข็มดาวทำหน้าที่เหมือนกระทำความผิดมาอย่างร้ายแรง เธอก็มองมองพื้นไม่กล้าสบตาเพื่อน

“นี่อย่าบอกนะว่าคนๆนั้นของแกเขาเป็นไส้เดือน”

“บ้าหรือ ไส้เดือนอะไร เขาก็แค่เคยจูบฉันเท่านั้น”

“จูบ”

“ก็ใช่ะซี แต่ฉันไม่รู้หรือบอกนะว่าอย่างนั้นเขาเรียกว่าจูบได้หรือเปล่า เขาแค่เอปากมาชนกับฉันเท่านั้น แต่สำหรับฉันมันก็เป็นจูบแรกของฉันนั่นแหละ” เธอตอบก่อนเงยหน้าสบตาเพื่อน เขยิบเข้าไปใกล้ “แล้วถ้าเป็นแก แกจะจูบผู้หญิงได้หรือเปล่า”

ภัทรวิทย์ขยับออกห่าง “ไม่ต้องขยับมาใกล้ฉันแบบนี้ก็ได้ อยู่ให้มันห่างๆหน่อย”

“นั่นไง ฉันว่าแล้วว่่าแกต้องรังเกียจผู้หญิง เขาก็คงรังเกียจผู้หญิง เหมือนกับแคะนะแหละ สงสัยวันนั้นพอกลับไปบ้านคงล้างปากเป็นการใหญ่ แหงเลย พุดขึ้นมาแล้วก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนโง่โง่เง่าไม่รู้ ทำไมฉันถึง แยกแยะไม่ออกนะว่าเขาเป็นชายแท้หรือชายเทียม ทั้งที่ฉันก็มีประสบการณ์ ตรง”

ภัทรวิทย์เหลือบมอง “แล้วแกคิดว่าประสบการณ์ของแกมันถูกต้อง แล้วหรือ”

“แหม จะไม่ถูกต้องได้ยังไงล่ะ” เข็มดาวจิ้มหน้าอกเพื่อนมองหน้า อย่างคนรู้ทัน

“ท่าทางหัวแกคงจะเน่าจริงๆ นั่นแหละ” ภัทรวิทย์บอกก่อนลุกขึ้น ยืน

“ฉันไปอาบน้ำก่อนนะ จะได้ออกมาทำงานต่อ อ้อ แล้วขอเตือนว่า อย่าได้เปิดทีวีให้รบกวนสมาธิฉันเด็ดขาด เข้าใจไหม” ภัทรวิทย์พูดดักคอ เพราะรู้ว่าเข็มดาวติดละครเป็นที่สุด และวิธีนี้อาจเป็นหนึ่งในวิธีที่จะทำให้ หญิงสาวทนอยู่ที่นี่ได้ไม่นาน ชายหนุ่มแอบคิดขณะเดินยืมเข้าห้อง

“คิดจะใช้วิธีนี้กับฉันหรือ ไม่มีวันเสียล่ะ” เข็มดาวพึมพำเดินกลับ เข้าไปในห้อง

ภทรวรียัฒ่แกยด้วยซุดนอนลายทางสีฟ้าเดินยืมออกมาจากห้อง เพราะหวังว่าจะได้พบเพื่อนสาวนั่งหน้าบึ้งอยู่หน้าจอทีวีแต่แล้วเขาก็ต้อง ผิดหวังเมื่อเห็นเซ็มดาวนอนเอกเขนกอยู่นอกระเบียง

หญิงสาวยิ้มกว้างเลื่อนประตูกระจกโผล่หน้าเข้ามา “เดี๋ยวนี้โทรศัพท์ เขาดูทีวีได้ ไม่รู้หรือไง ฮะฮะฮะฮา” เธอหัวเราะก่อนจะผลุบหน้ากลับออกไป อีกครั้ง

ภทรวรียัฒ่มองด้วยความหม่นไส้ก่อนเดินหน้าบอญไม่รับไปนั่ง เขียนแบบที่โต๊ะทำงานซึ่งเป็นจุดที่มองเห็นวิวของแม่น้ำได้อย่างชัดเจน เขา เป็นเพื่อนกับเซ็มดาวรวมทั้งสิ้นก็สิบห้าปี ถึงแม้เซ็มดาวจะเป็นเพื่อนคนเดียว ที่สนิทกับเขามากที่สุด แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ยอมให้เธอมาอยู่ร่วมห้องกับ เขาแบบนี้ เขารู้ว่าตลอดระยะเวลาแปดปีหลัง หญิงสาวคิดว่าเขาเป็นเกย์ที่ไม่ สนใจผู้หญิง เธอจึงไม่เคยระวังตัวและคิดกับเขาเพียงแคเพื่อนคนหนึ่งแต่ สำหรับเขา เขารู้ดีว่าความต้องการของเขาคืออะไร

ภทรวรียัฒ่นั่งทำงานครู่หนึ่งก็ทนทำต่อไปไม่ได้เพราะเห็นหญิงสาวอยู่ ตลอดเวลา เขาวางดินสอลงก่อนเดินออกมาสมทบ

“นั่งซิ” เซ็มดาวหันมายิ้มขยับที่ให้เพื่อนนั่งด้วยกัน

ภทรวรียัฒ่ส่ายหน้าก่อนก้าวแขนที่ราวระเบียงหันหน้าออกไปสู่แม่น้ำ หญิงสาวขยับลุกขึ้นหลังดูละครเรื่องโปรดจบ

“แสงไฟพวกนั้นเหมือนแสงดาวที่ตกลงมาอยู่บนพื้นดินเลยนะ”
เข็มดาวพูดขึ้นขณะมองดูแสงไฟด้านนอก

ภัทรวิทย์ไม่ตอบ เขาได้แต่ยืนนิ่งๆ เข็มดาวสอดแขนเข้าไปในวง
แขนเพื่อนเอียงศีรษะเข้าหาที่อบนแขน

“แกยังจำตอนที่เราเป็นเด็กได้ไหม ตอนนั้นเราสองคนอยู่ชั้นป.๒ วัน
นั้นโรงเรียนจัดงานวันแม่ ทุกคนต้องพาแม่มา แต่วันนั้น.....แม่ของฉันไม่
ได้มา ฉันยืนร้องไห้ร่ำแม่อยู่นอกห้อง และแกก็เดินจูงแม่ออกมาหาฉัน แก
กอดฉันและบอกฉันว่า ฉันแบ่งแม่ให้เอาไหม แกรู้ไหมว่าวันนั้นมันทำให้ฉัน
รู้สึกยังไง ฉันดีใจและมีความสุข มือเล็กๆของแกทำให้ฉันอบอุ่น แกเป็นอีก
คนที่กอดฉันนอกจากยาย แม่ไม่เคยกอดฉันทั้งๆ ที่ฉันอยากจะให้แม่กอด
ฉันบ้าง ฉันเฝ้าสงสัยว่าทำไมแม่ไม่เคยกอดฉันเลย และแกรู้ไหมว่าทำไมแม่
ไม่เคยกอดฉันเลย” เข็มดาวหยุดพูดเงยหน้าถามเพื่อน

ภัทรวิทย์เหลือบมอง ก่อนมองเมिनออกไปด้านนอกเมื่อเห็นน้ำใสๆ
คลอที่หน่วยตา

“ไม่รู้สิ” เขาตอบ

เข็มดาวหันกลับมองออกไปที่แม่น้ำหัวเราะเบาๆ ด้วยความขมขื่น
“ก็เพราะว่าพ่อโตขึ้น หน้าตาของฉันก็ดันเหมือนพ่อเข้าไปทุกที แม่คง
เจ็บปวดเมื่อเห็นหน้าฉัน”

ถึงแม่หญิงสาวจะพูดน้ำเสียงปกติ แต่ภทรวิทย์ก็รู้ว่าเธอกำลังร้องไห้ เพราะน้ำตาที่เปียกชื้นทำให้เขาได้แต่ยื่นหนึ่งๆ ให้เธอได้พักพิง เข้มดาวเซ็ด น้ำตาก่อนทำน้ำเสียงร่าเริง

“แกออกมาเย็นรับลมแบบนี้ ทำงานเสร็จแล้วหรือ”

ภทรวิทย์ฟังหลังกับระเบียบหันหน้ามองหญิงสาว “จะให้ทำเสร็จ ยังไง ไหว แก่งมีความสุขครบถ้วนสายตาฉันอยู่แบบนี้”

“เฮ้ ก็แกไม่ให้อูทิวี่ในห้อง ฉันก็ต้องออกมาดูข้างนอกนะซี”

ภทรวิทย์ส่ายหน้าก่อนเดินมานั่งบนเก้าอี้ปรับเป็นที่นอน เอนกาย หนุนแขนงยหน้ามองท้องฟ้า

“แล้วพรุ่งนี้แกจะเริ่มหางานเลยหรือเปล่า” ชายหนุ่มถาม

“อืม” เธอพยักหน้า

“พรุ่งนี้ฉันว่าจะหางานทางอินเทอร์เน็ตดู ถ้ามีที่ไหนน่าสนใจฉันก็จะได้รับส่งใบสมัคร”

ภทรวิทย์พยักหน้าก่อนถามต่อ “แกมากรุงเทพฯแบบนี้ แม่กับยายรู้หรือเปล่า”

“ฉันบอกยายแล้ว แกคงจะบอกแม่เองแหละ”

“แล้วยายไม่สงสัยหรือว่าทำไมจู่ๆ แกถึงได้รับรื้อนมากรุงเทพฯ”

“จะสงสัยอะไร ก็ในเมื่อฉันบอกยายว่าฉันได้งานที่กรุงเทพฯ แล้ว และเขาก็เรียกตัวให้ฉันรีบมาทำงานด่วน”

“แกโกหกยายเธอ”

“ทำไงได้ ก็ฉันไม่อยากอยู่ที่ไหนนี่นา” เธอตอบก่อนเดินมาทรุดกาย
ล้มลงนอนข้างชายหนุ่ม

ภักทวิทย์ลุกพรวด “ทำไมต้องทำหน้าที่ร้ายเงี้ยขนาดนั้น ฉันเพื่อน
แกนะ ไม่ใช่ผู้หญิงคนอื่น” หญิงสาวมองค้อนก่อนดึงภักทวิทย์ล้มลงนอนยก
ขาขึ้นพาดลำตัวเขาไว้

ภักทวิทย์ปลุกหาหญิงสาวออก “เป็นผู้หญิง ทำเป็นยกแข้งยกขาแบบ
นี้ได้ไง น่าเกลียด” เขาบอกพาลงลุกขึ้น

เข็มดาวย่นจมูก ลุกขึ้นเดินตามเพื่อนเข้าไปด้านใน “ฉันเข้านอน
ก่อนนะ พรุ่งนี้ลูกค้าจะมาดูชุดไปงาน ปิดไฟข้างนอกให้เรียบร้อยด้วย” ภัก
ทวิทย์สั่งก่อนเดินเข้าห้องปิดประตู

ชายหนุ่มกำลังจะเคลิ้มหลับก็ต้องสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงโอดครวญ
ดังอยู่นอกห้อง เขาลุกจากเตียงเปิดประตูห้องออกมา ห้องมืดได้ยินเพียง
เสียงร้องครวญคราง

“ยัยเข็ม แกอยู่ไหนนะ” ชายหนุ่มถามขณะเดินตรงไปยังสวิทช์ไฟ

“ฉันอยู่ที่นี่” เข็มดาวส่งเสียงเรียก

แสงไฟสว่างขึ้น เข็มดาวนั่งกองอยู่บนพื้น แฉกแกแตกกระจาย เข็ม
ดาวตกใจเมื่อเห็นเลือดบนหลังเท้า

“เลือด”

ภัทรวริทย์ก้มมอง “ซุ่มซำมอีกแล้วใช้ไหมเนีย” ชายหนุ่มบ่นขณะพุงเพื่อนสาวลุกขึ้น “ไหวไหมแก”

“ไม่ไหวก็ต้องไหวแล้วละ” เธอบอกขณะเดินกะเผลกตรงไปยังโซฟา

ภัทรวริทย์ยกเท้าหญิงสาวขึ้นดู “เลือดออก ข้อเท้าวมแบบนี้ คงต้องไปให้หมอแล้วละ”

“ไม่เป็นไร แค่นี้เอง เอน้ำแข็งประคบก็คงหาย”

“แกเป็นหมอหรือไปถึงรู้ตีนัก เดี่ยวฉันทำแผลให้ก่อน เสร็จแล้วค่อยไปหาหมอกัน คลินิกอยู่ใกล้ๆแค่นี้” เขาบอกพลางเงยหน้ามองเพื่อน ภัทรวริทย์หยุดชะงักเมื่อเห็นคอเสื้อเปิดกว้างเผยให้เห็นเนินอกของเพื่อนสาว ชายหนุ่มรีบมองمينไปทางอื่นก่อนบ่นเสียงเรียบ “ฉันขอร้องล่ะนะ ช่วยแต่งตัวให้มันเรียบร้อยกว่านี้หน่อยได้ไหม เลือชิ้นในก็ไม่รู้จักใส่”

เข็มดาวก้มมองคอเสื้อของตัวเอง เงยหน้าตอบเพื่อนอย่างไม่อาย “ก็ฉันไม่ชอบใส่เลื้อชิ้นในตอนนอนนี่นา มันอึดอัด และอีกอย่างแกก็ไม่ได้สนใจผู้หญิงเสียหน่อย”

“เรื่องนั้นนะฉันรู้ แต่ฉันไม่อยากจะดูจุกๆตา เข้าใจไหม” เขาบอกก่อนตรงเดินไปยังตู้ใส่กล่องยาข้างเคาน์เตอร์

เข็มดาวบ่นปากก่อนบ่นพึมพำ “อิจจาเพราะตัวเองไม่มีละชิ”

ภัทรวริทย์หันกลับมามอง ถามเสียงเซียว “แกพูดอะไร”

“แหะ แหะ เปล่า” เข็มดาวหน้าเงื่อนก่อนหัวเราะกลบเกลื่อน ภัทรวิทย์มองค้อนก่อนหยิบกล่องยาออกมาจากตู้

เข็มดาวมองมือเรียวยาวที่กำลังทำความสะอาดแผลให้เธอก่อนเอ่ยขึ้นลอยๆ “ถ้าแกเป็นผู้ชาย ฉันคงหลงรักแกแน่ๆ เลย”

ภัทรวิทย์เงยหน้ามอง “แต่ถ้าฉันเป็นผู้ชาย ฉันคงไม่เลือกผู้หญิงซุ่มซ่ามอย่างแกแน่ๆ”

“จึ” เข็มดาวย่นจมูก

“แล้วมันเรื่องอะไร ทำไมถึงทำแจกันตกลงมาใส่เท้าตัวเองได้ล่ะ” เขาถามขณะเก็บกล่องยา

“ก็แกให้ฉันปิดไฟ ฉันก็ออกมาปิดไฟให้แกไงล่ะ แต่พอปิดไฟก็เลยมองไม่เห็นทาง เลยชนแจกันเข้าให้”

“แล้วใครใช้ให้แกปิดไฟด้านในที่หลังล่ะ ทำไมไม่ปิดไฟจากด้านในออกมาก่อน แล้วค่อยมาปิดไฟดวงนั้น” ภัทรวิทย์บอกพลางชี้ไปยังสวิตช์ไฟที่อยู่ระหว่างกลางห้องนอนเธอและเขา

“หัวแกเนี่ยมันเน่าจริงๆ เลย” ภัทรวิทย์ปล้ำศีรษะด้วยความหมั่นไส้ก่อนหมุนตัวเดินจากไป

ภัทรวิทย์เก็บเศษแจกันก่อนพาเข็มดาวไปหาหมอ ชายหนุ่มพุงเพื่อนสาวเดินเข้าลิฟท์หลังเดินทางกลับมาจากคลินิก

“ขอบใจนะ” เข็มดาวบอกเมื่อภัทรวิทย์พุงเธอเข้าไปส่งในห้อง

“มาวันแรกก็ทำเรื่องยุ่งให้ฉันเลย” ภัทรวริทธิ์บ่นก่อนลุกขึ้นยืน “นอนพักซะ” เขาบอกขณะเดินออกจากห้อง

เข็มดาวตื่นขึ้นมาก็พบกับความเงียบ เธอเดินโหยกเขยกออกมา จากห้อง หญิงสาวยิ้มเมื่อพบอาหารถูกจัดวางอยู่บนโต๊ะ “ใจดีแบบนี้เสมอเลยนะเพื่อนเรา” เธอพิมพ์มาก่อนนั่งลงจัดการกับอาหารบนโต๊ะพร้อมกับหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาหลังทานอาหารเสร็จ

ภัทรวริทธิ์ซึ่งกำลัง่วนอยู่กับเหล่าบรรดาลูกค้าต้องละมือจากงานเมื่อเสียงสัญญาณรับข้อความดังขึ้น เขากดอ่านข้อความพลาจยิ้มมุมปากเมื่อเห็นข้อความปรากฏขึ้น ‘ขอบใจมากเพื่อนสำหรับอาหารเช้า มันอร่อยที่สุดในโลกเลย แต่ถ้าให้ดีน่าจะทำอาหารกลางวันไว้ให้ด้วย’

“ได้หนึ่งจะเอาสิบทุกที่ซิหน้า” เขาบ่นพิมพ์ก่อนหมุนตัวกลับไปหาลูกค้า “เป็นไงครับ ลูกใจซุดไหนบ้าง” ภัทรวริทธิ์ถามลูกค้านางแบบที่เคยทำงานร่วมกัน

“ยังเลือกไม่ถูกเลยคะ สวยไปหมดเลย” เธอตอบด้วยความลังเล ภัทรวริทธิ์มองซุดที่หญิงสาวถือพลาจแนะนำ “ผมว่าซุดสีฟ้าน้ำทะเลน่าจะเหมาะกับคุณพลอยนะครับ สวยเรียบหรู ด้านหน้าดูเหมือนไม่มีอะไร แต่ด้านหลังโชว์แผ่นหลังทำให้ดูเซ็กซี่”

หญิงสาวยิ้ม “โอเคค่ะ พलयเอาชุดนี้ เชื้อสายตาคุณวิทย์” เธอ
บอกพยางส่งชุดในมือให้พนักงานของร้าน

ภัทรวิทย์ยิ้มนิดๆ

“ว่าแต่พलयได้ยืมว่าเดือนหน้าคุณวิทย์จะจัดงานเดินแบบเปิดตัว
คอลเลคชั่นใหม่หรือคะ” นางแบบสาวชวนคุย

“ใช่ครับ แต่ไม่แน่ใจว่าจะเตรียมชุดทันหรือเปล่า เพราะตอนนี้ก็
กำลังเร่งตัดกับออกแบบชุดพินาเลอยู่”

“ถ้ายังงี้ก็อย่าลืมเรียกใช้บริการพलयนะคะ พलयเต็มใจเคลียร์
งานมาเดินแบบให้คุณวิทย์เลยคะ” เธอบอกพยางรับสินค้ามาจากพนักงาน

“ได้ครับ” ภัทรวิทย์ตอบเมื่อเธอกล่าวลา

ชายหนุ่มกลับเข้าไปนั่งทำงานในห้องส่วนตัวอีกครั้ง หลังจากวันนี้
ต้องคอยต้อนรับลูกค้าทั้งวัน ร้านของเขาเป็นร้านที่มีชื่อเสียงในวงการดารานางแบบและกลุ่มลูกค้าที่เรียกตัวเองว่าไฮโซดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมี
ลูกค้าเข้ามามากมายในช่วงที่มีงานเลี้ยงใหญ่เกิดขึ้นในสังคม กิจกรรมที่เขา
ดูแลอยู่เป็นกิจกรรมของครอบครัว ซึ่งมารดาของเขาพยายามขยายแบรนด์
ไปสู่ตลาดโลก ซึ่งเสื้อผ้าส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นเสื้อผ้าของสตรี แต่ตอนนี้ตัว
เขาเองก็กำลังคิดที่จะทำแบรนด์ของตัวเองขึ้นมาโดยเน้นเสื้อผ้าของบุรุษ
มากกว่า

ภักทวิทย์กำลังนั่งออกแบบชุดพินาเล่ที่จะใช้ในงานเปิดตัวคอลเลกชันใหม่สำหรับต้อนรับฤดูร้อน เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นชัดเจนหวะ

“สวัสดีครับแม่” ชายหนุ่มพูด

“ทางเมืองไทยเรียบร้อยดีใช่ไหม” มารดาถาม

“เรียบร้อยดีครับ แล้วพี่ภัทรล่ะครับ เป็นไงบ้าง”

“สุขภาพก็แข็งแรงดี อีกไม่นานก็คงใกล้คลอดแล้วละ แม่คงไม่ได้กลับเมืองไทยอีกนานเลยนะ เพราะต้องช่วยพี่เขาก่อน”

“ไม่เป็นไรครับ ทางนี้ผมดูแลเองได้ ว่าแต่โทรมาบอกแค่เรื่องนี้หรือครับ”

“เปล่าหรอก แม่จะโทรมาถามความคืบหน้าเรื่องงานเดินแบบคอลเลกชันใหม่นะ ตอนนี้เป็นไงบ้าง เราจะจัดกันเดือนหน้าหรือเปล่า”

“คาดว่าน่าจะทันนะครับ หรือถ้าไม่ทันจริงก็ไม่น่าจะเกินเดือนหน้า อาจจะเปลี่ยนช่วงวันจากกลางเดือนเป็นปลายเดือนแทน แต่ยังไงผมคงต้องดูอีกที”

“ก็แล้วแต่วิทย์เถอะ แม่เชื่อใจเราอยู่แล้ว อ้อ แม่มีคนจะแนะนำให้ด้วยนะ”

“อีกแล้วเหรอครับแม่ ผมบอกแล้วว่าผมยังไม่อยากมีครอบครัว”

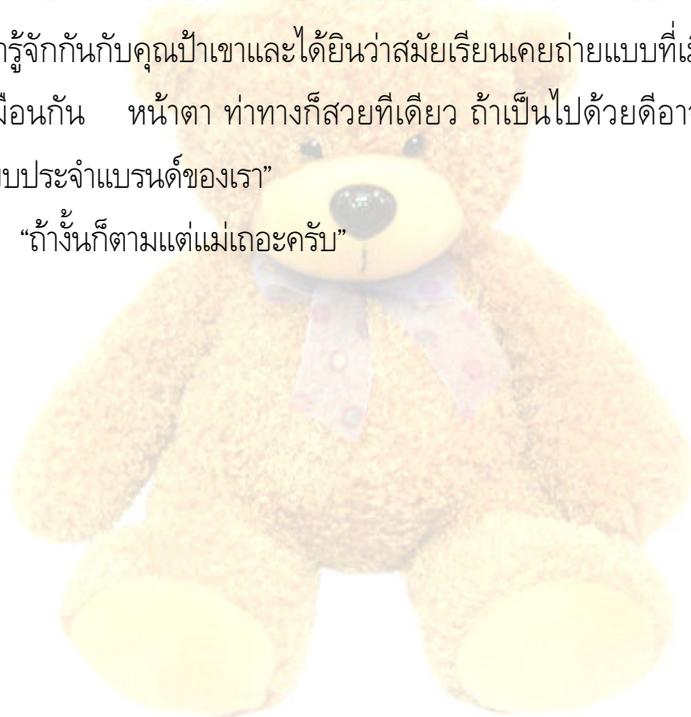
“แล้วจะให้คนอื่นเข้าใจผิดคิดว่าลูกชอบเพศเดียวกันหรือยังไง อย่าคิดว่าแม่ไม่รู้ฐานะนางแบบพวกนั้นแอบพูดลับหลังเราอย่างไรง”

“อย่าไปใส่ใจเลยครับ แค่คนในครอบครัวเข้าใจกันก็พอ”

ภักทวิทย์ได้ยินเสียงมารดาถอนใจจึงพูดตัดบท “แม่มีอะไรอีกหรือเปล่าครับ ผมจะได้ทำงานต่อ”

“อย่าเพิ่งวาง แม่แค่อยากบอกว่าคนที่แม่จะแนะนำให้นะ ไม่ใช่ใช้อย่างที่เข้าใจหรอก คนนี้แม่อยากให้ไปเดินแบบในคอลเลคชั่นใหม่ของเราหน่อย พอดีว่ารู้จักกันกับคุณป้าเขาและได้ยินว่าสมัยเรียนเคยถ่ายแบบที่เมืองไทย อยู่เหมือนกัน หน้าตา ท่าทางก็สวยทีเดียว ถ้าเป็นไปได้ด้วยดีอาจให้เป็นนางแบบประจำแบรนด์ของเรา”

“ถ้านั้นก็ตามแต่แม่เถอะครับ”

เรื่องปวดหัว.....

เข็มดาวลงมานั่งรอภักวีรวิทย์อยู่ด้านล่างคอนโด เธอตื่นตื่นเมื่อเห็นธราดล กำลังเดินตรงเข้ามา หญิงสาวส่งยิ้มเจื่อนๆ เมื่อพระเอกหนุ่มส่งยิ้มให้

“มารอพบคุณวิทย์หรือครับ” ธราดลถามอย่างสุภาพ

“ค่ะ”

“ปกติคุณวิทย์จะมาถึงคอนโดก็ประมาณสองทุ่มแหละครับ ตอนนั้นก็เพิ่งหนึ่งทุ่มเอง อีกตั้งหนึ่งชั่วโมงกว่าจะมา ถ้ายังไงจะขึ้นไปรอที่ห้องผมก่อนไหมครับ” ธราดลเอ่ยชวนอย่างคนมีน้ำใจ

“ไม่เป็นไรค่ะ เข็มมีกุญแจห้องวิทย์ เผอิญว่าไม่อยากอยู่บนห้องนานๆ ก็เลยลงมารอข้างล่าง”

ธราดลมองหญิงสาวด้วยความแปลกใจ

“ช่วงนี้เข็มมาพักกับวิทย์นะค่ะ กำลังจะหางานทำที่กรุงเทพฯ ก็เลยขอมาพักกับเพื่อนชั่วคราว” หญิงสาวคลายความสงสัยให้พระเอกหนุ่ม

ธราดลยิ้มก่อนแก้มล้างล้อหญิงสาว “แสดงว่าคุณคงไม่ใช่เพื่อน
ธรรมดาๆของคุณวิทย์นะสิครับ”

“อะ ไม่ใช่อย่างที่คุณคิดนะคะ เราสองคนเป็นเพื่อนกันจริงๆค่ะ และ
อีกอย่าง...วิทย์เขาก็ไม่สนใจผู้...” หญิงสาวหยุดพูดเมื่อรู้ว่ากำลังจะเปลือยเอา
ความลับของเพื่อนมาพูดให้คนอื่นฟัง

“คุณวิทย์เขาไม่สนใจอะไรหรือครับ” ธราดลถาม

“อ้อ เปล่าค่ะ ไม่มีอะไร ว่าแต่เซ็มก็เพิ่งรู้แหละคะเนี่ยว่าดาราก็กลับบ้าน
เร็วเป็นเหมือนกัน” เซ็มดาวรีบเปลี่ยนเรื่องเบี่ยงเบนความสนใจ

“อ้อ ไม่ใช่หรือครับ ผมกลับมาเอาของนะ อีกเดี๋ยวก็จะกลับไปกอง
ถ่ายอีกเพ้อญว่าตอนนั้นไม่มีคิวผมพอดี”

“อย่างนั้นหรือคะ แหม ถ้าอย่างนั้นแอบบอกตอนจบของละคร
หน่อยไม่ได้หรือคะ ตอนนั้นลุ้นมากเลย”

ธราดลยิ้มก่อนตอบ “ไม่ได้หรือครับ ไว้รอลุ้นเองดีกว่า ว่าแต่คุณ
เซ็มดาวกำลังทำงานทำด้านไหนอยู่หรือครับ”

เซ็มดาวยิ้มแฉ่งปริเมื่อชายหนุ่มเรียกชื่อเธออย่างสนิทสนมก่อนตอบ
คำถาม

“เซ็มเรียนจบทางด้านการโรงแรม คงทำงานทำทางด้านนี้น่าจะถนัด
ที่สุด”

“ถ้าอย่างนั้น ผมจะลองถามคุณรู้จักให้นะครับ เพื่อว่าพอจะช่วยเหลือคุณเข็มดาวได้บ้าง”

“ขอบคุณค่ะ” เธอตอบพลางยิ้มกว้าง

“ไม่เป็นไรครับ ถ้ายังไงผมขอตัวก่อนนะครับ” ธาราดลเอ่ยลา

“ตามสบายค่ะ” เธอตอบก่อนมองตามร่างสูงเดินจากไป

“คนเอาไว้ หล่อแบบนี้ ชอบ ชอบ” หญิงสาวทำท่าเพื่อฝันก่อนสะดุ้งตกใจเมื่อได้ยินเสียงเรียก

“ยัยเข็ม”

“อ้าว กลับมาแล้วเหรอ” เข็มดาวดีใจลุกขึ้นยืนก่อนเบ้หน้าเมื่อน้ำหนักลงที่เท้ามากเกินไป

ภทรวินัยมองค้อน “แล้วมันเกิดอะไรขึ้น ต้องลงมาข้างล่างด้วย หมอลิ่งให้พักไม่ใช่เหรอ”

“ก็ฉันลงมารอแก่นั่นแหละ อยู่บนห้องทั้งวันมันเบื่อ แล้วทำไมวันนี้กลับมาเร็วจัง”

“แกรู้เหรอว่าฉันกลับมาถึงกี่โมง”

“อ้าว ก็ปกติแก่กลับมาถึงคอนโด้ตอนสองทุ่มไม่ใช่เหรอ แต่ที่มันแค่ทุ่มสิบห้าเอง” เข็มดาวบอกขณะเดินไปด้วยกัน

“แกรู้ได้ยังไงว่าปกติฉันมาถึงตอนสองทุ่ม” ภทรวินัยถามขณะช่วยพยุงหญิงสาวเดินไปด้วย

“คุณธราดลบอก”

ภัทรวีรย์ทำหน้าที่แปลกใจแต่ก็ไม่ได้ซักถามอะไร ชายหนุ่มเปิดประตูเข้าไปในห้อง นำกระเป๋าไน้ตบุ๊กไปวางบนโต๊ะก่อนเข้าไปล้างมือในห้องน้ำ พับแขนเสื้อเดินออกมาตรงเข้าห้องครัวก่อนแผดเสียงลั่น

“ยัยเซ็ม แกเข้ามาทำอะไรในห้องครัวของฉัน” ภัทรวีรย์เดินหน้าบึ้งตรงไปหาเพื่อนสาวที่นั่งหน้าซีตอยู่บนโซฟา

“ฉัน ฉัน...” เซ็มดาวอีกอักเมื่อเห็นสีหน้าถมึงทึงของเพื่อนก่อนตอบเสียงเบา “ตอนแรกฉันตั้งใจว่าจะเก็บล้างให้อยู่แล้ว แต่ว่างวงนอนก็เลยจับกลับไป พอตื่นขึ้นมาก็เปลอดดูละครจนเย็น พอตอนเย็นก็ลงไปรอแกข้างล่าง พอแกกลับมา...”

“หยุดสารยายได้แล้ว สรุปรว่าแกไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง รีบเข้าไปจัดการเก็บล้างให้เรียบร้อยเดี๋ยวนี้เลยนะ น้ำมันที่กระเด็นออกมาก็เช็ดออกให้หมด ส่วนจานก็ต้องล้างน้ำสะอาดสองรอบ เศษอาหารก็ต้องเก็บออกมาทิ้งให้หมด ห้ามให้มันไหลลงไปอุดตันในท่อเด็ดขาด” ภัทรวีรย์สั่งหญิงสาวขณะยืนกอดดอกคุมการทำงานของเธอ

หลังเหน็ดเหนื่อยจากการทำความสะอาดห้องครัว เซ็มดาวก็ตั้งหน้าตั้งตาทานอาหารฝีมือภัทรวีรย์จนอิมแปร์ หญิงสาวเอนหลังพิงพนัก ลูบท้องตัวเองเมื่อจัดการอาหารทุกอย่างจนเกลี้ยงชั้วพริบตา

“กินอย่างกับเฟิงเสีจจากกงรบ” ภัทรวีรย์พึมพำขณะจิบน้ำส้ม

“ไม่ได้ออกรบก็เหมือนไปออกรบนั่นแหละ” เข็มดาวบ่น

“แล้วใครสั่งให้แกทำห้องครัวฉันรกละ กระทะ หม้อ จาน ชาม ทิ้ง
ระเกะระกะเต็มไปหมด เตาก็เปื้อนคราบน้ำมัน ขนาดแกเพิ่งมาอยู่แค่วัน
เดียวยังทำห้องครัวฉันสกปรกขนาดนี้ ถ้าอยู่นาน มีห้วงบ้านฉันหนอนขึ้นแน่
และห้องแกทำด้วยอะไร กินทั้งวันเลยหรือไง ทั้งต้มไข่ ต้มมาฆ่า ทอดไส้
กรอก อาหารฉันเกือบหมดตู้เย็น” ภัทรวิทย์บ่นยาวจนเข็มดาวได้แต่นั่งอ้า
ปากค้างฟัง

ภัทรวิทย์มองค้อนก่อนลุกขึ้น “จัดการให้เรียบร้อยด้วย ฉันเป็นคน
ทำ แกก็ต้องเป็นคนล้าง”

“จ๋า” เข็มดาวขานรับลากเสียงยาว

หญิงสาวรีบลุกขึ้นเก็บล้างทำความสะอาดขณะภัทรวิทย์นั่งทำงาน
อยู่มุมห้อง เข็มดาวล้างจานจนเสร็จก็เซ็ดมือเดินไปแอบดูเพื่อน

“ทำงานอีกแล้วหรือ” เธอถาม

“อือม้ ต้องรีบออกแบบคอลเลคชั่นใหม่” ภัทรวิทย์ตอบ

เข็มดาวชะงักหันหน้ามองร้องยี้เสียงดัง “ทำไมไปแบบนี้อะ มีแค่ดอก
ชบาปิด คอลเลคชั่นอะไรของแกเนี่ย”

“คอลเลคชั่นหน้าร้อน แกจะให้ใส่เสื้อคอเต่า กระโปรงยาวคลุมข้อ
เท้าเลยหรือไง” ภัทรวิทย์มองค้อน

“มันก็ไม่ใช่ว่าขนาดนั้น แต่แบบนี้มันไปเกินไปหรือเปล่า แบบนี้ไม่ได้เรียกว่าเสื้อผ้าแล้ว เรียกว่าเปลือยกายมากกว่า”

“จะบ้าหรือ ฉันไม่ได้คิดจะให้นางแบบของฉันเดินเปลือยกายบนเวทีหรือหน้า ผ้าพวกนี้เป็นผ้าชีทुरुแล้วก็ตกแต่งด้วยดอกชบา แต่ฉันกำลังคิดอยู่ว่าจะเป็นคนดอกชบาหรือดอกกลีลาวดีถึงจะเหมาะสมกว่ากัน”

“อ้อ” เข็มดาวช่วยคิดก่อนแสดงความคิดเห็น “ฉันว่าดอกกลีลาวดีน่าจะเหมาะกว่านะ สวยดี มีหลายสีด้วย”

ภัทรวริทย์หยุดคิดก่อนพยักหน้าเห็นด้วย “ก็ดีเหมือนกันนะ ท่อนล่างเป็นกางเกงขาสั้นสีขาว ท่อนบนเป็นผ้าชีทुरुชายปล่อยสายคล้อง ไชร์ลัดดี ใช้ดอกกลีลาวดีปิดส่วนที่สำคัญ อี๋ม เข้าทำดี”

“นางแบบที่จะมาใส่ชุดนี้ของแกคงต้องเพอร์เฟกต์น่าดู” เข็มดาวแสดงความคิดเห็นก่อนขอตัว “ฉันไปอาบน้ำก่อนนะ”

“ตามสบายเถอะ แต่ถ้าคืนนี้จะนอนโดยไม่ใส่เสื้อในอีกก็ไม่ต้องออกมาเดินป่วนเบี่ยนข้างนอกเลย อยู่แต่ในห้องนั่นแหละ”

“ยะ คนขี้ใจจจา” เข็มดาวกระแทกเสียงบอกด้วยความหมั่นไส้ก่อนรีบหมุนตัวหนีเข้าห้องก่อนจะถูกปากกาขว้างใส่

เมื่อได้แบบชุดพินาแล้ว ภัทรวีทย์ก็สั่งให้พนักงานของร้านเริ่มลง

มือตัดเย็บทันที ชายหนุ่มตรวจดูแพตเทิร์นก่อนสั่งให้พนักงานแก้ไข

“ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าขีดเส้นแบบนี้ ดูซิลบก็ลบครึ่งแล้ว ถ้าต้องลบอีกเพียงครึ่งเดียวกระดาษคงได้ขาดแน่ๆ”

“ขอโทษค่ะ ฉันจะระวังให้มากกว่านี้” พนักงานสาวตอบด้วยความกลัวก่อนหันไปตัดเย็บเมื่อกระดาษขาดเป็นรอยยาว

ภัทรวีทย์ส่ายหน้าก่อนเอามือล้วงกระเป๋าหันหลังเดินจากไป ชายหนุ่มหยิบแบบคอลเลคชั่นชุดใหม่ขึ้นดูก่อนโทรศัพท์ติดต่อทีมออกแบบในซีทีเคยทำงานร่วมกัน

ก็อก ก็อก ก็อก เสียงเคาะประตูทำให้ภัทรวีทย์เงยหน้าขึ้น

“มีอะไรหรือเปล่า” ชายหนุ่มถามขณะยังคงถือโทรศัพท์ค้างอยู่

“มีแขกมาขอพบคุณวิทย์นะคะ”

“ใครเหรอ” ภัทรวีทย์เลิกคิ้วถามด้วยความสงสัย

“ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ เธอบอกแค่ว่าคุณแพรวให้เธอมาพบลูกชายที่ร้านของเรา”

“ทำไมมาเร็วจัง” ชายหนุ่มพึมพำก่อนเงยหน้าพูดกับพนักงาน “บอกให้เธอรอสักครู่ ขอฉันคุยงานสิบนาที”

“ค่ะ” พนักงานรับคำก่อนเดินออกจากห้อง

พนักงานในร้านลอบแอบมองหญิงสาวผู้ซึ่งกำลังนั่งรอเจ้านายของตนด้วยความสนใจ มาดาที่นั่งไขว่ห้าง กวาดตามองรอบร้าน ก่อนที่เธอจะเดินทางกลับเมืองไทย เธอได้รับการทาบตามจากเจ้าของร้านเสื้อชื่อดังให้มาช่วยเดินแบบให้กับทางร้านที่กำลังจะจัดงานแสดงแบบเสื้อในช่วงเดือนหน้า ที่แรกเธอก็ไม่ยอมรับปาก แต่เมื่อเห็นว่าช่วงแรกๆเธอยังคงว่างอยู่ก็เลยลองคิดที่จะทำเล่นๆ

หญิงสาวนั่งอ่านหนังสือรอครู่หนึ่งก็เงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียงกล่าวทักทาย

“สวัสดีครับ”

มาดาที่นั่งตะลึงมองผู้ชายตรงหน้า ทั้งสองต่างอยู่ในอาการตกใจไม่คิดว่าจะได้พบกันอีก

“วิทย์” หญิงสาวพิมพ์ำเรียกชื่อชายหนุ่มก่อนลุกขึ้นยืนช้าๆ

ภักทวิทย์ปรับสีหน้าให้เป็นปกติก่อนทรุดกายนั่งลงตรงข้าม “คุณคือคนที่จะมาเดินแบบให้ร้านของเราใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ” มาดากลับมาอยู่ในอารมณ์ปกติหลังหายจากอาการตกใจ หญิงสาวสำรวจชายหนุ่มตรงหน้าก่อนพูดขึ้น “เธอยังเนียนเหมือนเดิมเลยนะ”

ภักทวิทย์สบตาหญิงสาวพูดเสียงเรียบ “คุณแพรวอธิบายงานให้คุณฟังแล้วใช่ไหม”

“แต่อธิบายคร่าวๆ” เธอตอบ

“ถ้าฉันเดี๋ยวผมอธิบายให้ฟัง เพื่อว่าคุณจะสามารถใช้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจอีกครั้ง” ชายหนุ่มพูดขณะลุกขึ้นยืน

มาดาเงยหน้ามองชายหนุ่ม ทุกอย่างในตัวของภัทรวิทย์ยังคงเหมือนเดิม ครั้งนี้อาจจะดูหล่อกว่าตอนสมัยเรียนเสียด้วยซ้ำ ใบหน้าที่ไม่เคยแสดงอารมณ์ใดๆ นอกจากความนิ่งเงียบทำให้ไม่มีใครรู้ความคิดของเขามากนัก จนกระทั่งมาพบเขาวันนี้ เธอเองก็ไม่อยากเชื่อว่าเขาเป็นชายรักชาย เพราะหลังจากที่เขาประกาศตัวกับเธอ ก็ไม่เคยเห็นเขาคบหากับใคร มีเพียงคำวิจารณ์ที่บอกต่อๆ กันมา

‘หรือเธออาจจะถูกหลอก’ มาดาคิด พูดแทรกขึ้นก่อนที่ชายหนุ่มจะเดินไป

“ไม่จำเป็นที่ฉันจะต้องตัดสินใจใหม่หรอกค่ะ ฉันรับปากจะมาเดินแบบให้ยังไงก็คงไม่เปลี่ยนใจ”

ภัทรวิทย์มองหญิงสาว เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น

“หมีพูห์” ปลายสายลากเสียงยาวเรียกเพื่อนชาย

“ว่าไง” ภัทรวิทย์ถามเสียงเรียบทั้งที่ในใจรู้ว่ากำลังจะมีเรื่องยุ่งเกิดขึ้นอีกแล้ว เพราะทุกครั้งที่ได้ยินเข็มดาวเรียกชื่อเขาแบบนี้ เธอจะต้องนำปัญหามาให้ทุกที

“หมีพูห์ ก่อนกลับบ้านช่วยแวะมารับฉันที่โรงแรมปาดารีหน่อยซิ
ตอนนี้ฉันอยู่ที่นั่นนะ” เข็มดาวพยายามทำเสียงให้น่าสงสาร

“แล้วมันเรื่องอะไรถึงได้ไปอยู่ที่นั่นล่ะ”

“ฉันมาสัมภาษณ์งาน”

“ไปสัมภาษณ์งานทั้งที่เป็นแบบนี้ล่ะ ไหนว่าจะรอให้หายเจ็บก่อน
ค่อยหาสมัครงาน แล้วทำไมจู่ๆมีคนเรียกไปสัมภาษณ์ได้” ภัทรวิทย์ถาม

หญิงสาวยิ้มก่อนตอบด้วยความปลื้มใจ “คุณธราดลช่วยทำให้
เข้าใจดีกับฉันมาก แถมยังเป็นคนพาฉันมาที่นั่นด้วย”

ภัทรวิทย์ขมวดคิ้วสงสัยไม่เข้าใจว่าทำไมพระเอกหนุ่มเพื่อนข้างห้อง
ของเขาถึงทำดีกับเข็มดาวนักทั้งที่พบหน้ากันเพียงไม่กี่ครั้ง “ถ้าคุณธราดลพา
แกไป ทำไมไม่พาแกกลับมาส่งที่คอนโดด้วยล่ะ”

“คุณธราดลกำลังถ่ายละครอยู่นะ ฉันเลยไม่เอากรบกวน ที่แรก
ตั้งใจว่าจะนั่งแท็กซี่กลับบ้านเอง แต่ว่า.....ฉันลืมหยิบกระเป๋าตั้งค์มา”

ภัทรวิทย์ส่ายหน้าระอากับความขี้ลืมของเข็มดาวก่อนพูดขึ้น “นั่นล่ะ
เปื้อนแจจริงๆเลย เมื่อไหร่จะเลิกความจำเสื่อมเสียที สงสัยฉันคงต้อง
ทำอาหารจำพวกปลาให้กินเสียแล้ว สมองจะได้ถูกซ่อมแซมขึ้นมาบ้าง”

“โอเค ฉันยอมรับผิดชอบทุกอย่าง ว่าแต่อย่าลืมแวะมารับฉันด้วยนะ”

“ไม่อะ ฉันไม่เอากลับรถไปร่วมต่อแถวกับคนอื่น” ชายหนุ่มปฏิเสธ
ปลายสายรีบร้องโอดครวญตั้งแทรกออกมาทันที

“โธ่เพื่อนรัก แกจะไม่มารับฉันจริงๆ นะเหรอ ขอร้องละนะ ช่วยมารับฉันที ฉันสัญญาว่าฉันจะไม่ทำห้องครัวรกอีก และฉันก็สัญญาว่าฉันจะช่วยล้างห้องน้ำ และฉันก็สัญญาว่าฉันจะ.....”

“พอและก็หยุดฟังฉัน ฉันจะไม่ขับรถไปรับ แต่ฉันจะให้แกนั่งแท็กซี่มาหาฉันที่ร้าน แล้วเราค่อยกลับคอนโดพร้อมกัน”

“อ้อ อย่างนี้เอง แล้วทำไมไม่บอกแต่ที่แรก ให้ฉันพูดอยู่ได้ตั้งนาน” เข็มดาวพูดจบก็ฟังภัทรวิทยอธิบายที่ตั้งของร้านอย่างตั้งใจก่อนวางสายลงในที่สุด

ภัทรวิทยวางสายก่อนหันกลับมาองมาดา

“ถ้าให้ฉันเดา คงเป็นเพื่อนสนิทของคุณตอนที่อยู่มหาวิทยาลัยสินะ”

“ผมจะนำแบบมาให้คุณดู หากคิดว่าชุดไหนเหมาะกับคุณก็บอกผม ผมจะได้ให้ช่างนำออกมาให้ลอง” ภัทรวิทยบอกโดยไม่สนใจตอบคำถามหญิงสาว

“ปกติแล้ว ดีไซท์เนอร์จะเป็นคนเลือกเสื้อผ้าให้นางแบบเองไม่ใช่เหรอคะ”

“แต่สำหรับคุณ ผมคิดว่าเลือกเองน่าจะเหมาะกว่านะครับ ส่วนชุดที่เหลือผมจะเลือกนางแบบเอง เพราะเคยทำงานร่วมกันมาก่อน” ทันทีที่พูดจบ ภัทรวิทยก็เดินหายเข้าไปในห้องทำงานส่วนตัวด้านใน

“แล้วครั้งนี้ฉันจะได้พิสูจน์ว่าเธอเป็นอะไรกันแน่” มาดาพิมพ์ทำตามหลังขณะมองตามชายหนุ่มเดินจากไป

เข็มดาวรีบเดินออกมาขึ้นรถแท็กซี่หน้าโรงแรมหลังจากพนักงาน เป็นธุระในการติดต่อเรียกแท็กซี่ให้ เธอเหลือบมองตราดลที่กำลังเข้าฉากอยู่กับนางเอกของเรื่องก่อนเดินแทรกกลุ่มคนที่ยืนรอการถ่ายทำ

หญิงสาวเงยหน้ามองชื่อร้านก่อนยิ้มกว้างเมื่อเห็นภัทริทธิ์ยืนหน้ากิ่งขี้ผึ้งอยู่หน้าร้าน

“อ๊ะ เงิน” ชายหนุ่มส่งเงินให้เพื่อนขณะมองค้อนด้วยความหมั่นไส้

“ขอบใจ” หญิงสาวหัวเราะเหะๆก่อนรีบคว้าเงินมาจากเพื่อนส่งให้คนขับ

เข็มดาวรีบเดินกะเผลกๆ ตามเพื่อนเข้าไปในร้าน มาดาลูกขึ้นยืนเมื่อทั้งสองเดินผ่านประตูเข้ามา

“ตอนนี้คุณคงจะไม่ว่าง ถ้าฉันขอตัวกลับก่อนนะคะ ส่วนแบบที่คุณเอามาให้เลือก ฉันคิดว่ายังไม่มีชุดไหนที่จะเหมาะสมกับฉันเลย เอาเป็นว่าฉันขอเลือกใส่ชุดพินาเล่แทนแล้วกัน เพราะอย่างน้อยก็น่าจะเป็นชุดที่เด่นที่สุดในางาน” เธอกล่าวก่อนชำเลื่องมองหญิงสาวที่สูงเพียงแคหัวไหล่เธอเท่านั้น

“ยินดีที่ได้พบกันอีกนะคะ” มาดาหักท่ายิ้มดาวก่อนเดินหลังตรง
ออกจากบ้านไป

ยิ้มดาวทำหน้าที่เธอหามองเพื่อนสลัดกับมองหญิงสาวที่กำลังเดิน
จากไป

“ผู้หญิงคนนี้รู้จักฉันด้วยเธอ”

“คงรู้จักละมั้ง ไม่งั้นเขาจะทักเธอเธอ” ภัทรวិทย์บอกก่อนพยักหน้า
ให้เพื่อนนั่งรอที่โซฟา

“แกนั่งรอฉันก่อน ฉันขอเข้าไปเก็บของ เคลียร์งานในห้องหน่อย”

“อืม” เธอพยักหน้าก่อนทรุดกายนั่งมองโน่นมองนี่

พนักงานสาวๆ แอบมองหญิงสาวพาลงหลบไปซุบซิบกันตามประสา
สาวช่างแม่ท์

“ทำไมวันนี้มีแต่ผู้หญิงมาหาเจ้านายเรานะ คนแรกก็สวยอย่างกับ
ดารานางแบบ ส่วนคนนี้ก็หน้าตาธรรมดา ธรรมดา สงสัยคงจะไม่เคยใช้
เครื่องสำอางเลยมั้ง หน้าตาถึงได้ซัดแบบนี้ล่ะ” สาวช่างแม่ท์หันไปพูดกับ
เพื่อน

“ใครจะมาหรือจะไป มันก็ไม่เกี่ยวกับเรานี่นา รีบไปทำงานเถอะ มัว
แต่มายืนแม่ท์แบบนี้ คุณวิทย์เห็นเข้าฉันจะพลอยโดนดูไปด้วย”

สาวช่างแม่้าที่มองค้อนเพื่อนประหลับประหลือกก่อนวิจารณ์ต่อ “แต่จะว่าไปก็หน้าสงสารอยู่เหมือนกันนะ ไม้รู้เลยหรือไงว่าเจ้านายของเราเขาไม่สนใจผู้หญิง” สาวช่างแม่้าที่รีบสลายการชุมนุมเมื่อเห็นเจ้านายปลักประตูห้องทำงานออกมา

“จัดการชุดที่จะใช้เดินแบบให้เรียบร้อยด้วยนะ พรุ่งนี้ฉันจะมาตรวจดูอีกที เพราะเห็นบางชุดยังมีเศษด้ายหลงเหลืออยู่เลย”

“ค่ะ” พนักงานรับคำสั่งเสียงอ่อย

ภักทวิทย์ตัวดสายมองค้อนก่อนหันไปเรียกเข็มดาว

“กลับได้แล้ว”

เข็มดาวลุกขึ้นหันไปชี้นิ้วให้กำลังใจพนักงาน “สู้ๆ”